

Dages Indhold for os. Dersom vi i Forvejen blot med nogenlunde Sikkerhed kunde ane, hvad der ventede os i Livet, vilde dette, hvor lykkeligt det saa end formede sig, sikkert „ikke være til at udholde“. Hvor meget mindre da, naar det gælder et evigt Liv!

„Ak ja — ikke sandt? — denne uudryddelige Teologi! Ogsaa den hører med til det „fra Fædrene nedarvede“ — dette Ord, der er bleven et Løsen for Kulturfjenderne herhjemme. Er det dog ikke forfærdeligt nedslaaende og ydmygende, ja rent ud fortvivlende, at der endnu skal kunne rejses Kamp og spildes Tid og Kraft paa de simpleste Grundspørgsmaal? Hvor kan dog længer Nogen tvivle om, at det netop er alt dette „nedarvede“ i os, vi allesammen, baade Kristne og Jøder, har den Pligt at bekæmpe, om ikke af anden Grund, saa fordi det jo bare er et Værk af Tilfældet, — vi kunde jo lige saa godt have arvet noget ganske andet, noget helt modsat. Hvor lang Tid skal der dog endnu hengaa, hvormegen Fortræd skal vi Mennesker endnu tilføje hinanden, før det virkelig bliver forstaaet og gjort til Religion, til eneste tilladelige Dogme, at det ikke er paa det tilfældige, det særegne, men paa det almenneskelige i os, at vi skal opbygge vort eget og Nationernes Liv! — —“

*

*

*

Det var ved Mødet hos Max Bernhardt bleven overdraget Ivan at henvende sig til Oberst Bjerregrav og søge at overvinde dennes Uvilje mod det nye Foretagende og mod dets unge Ophavsmand.

Ivan plejede ellers ikke at lade det skorte paa Dristighed, naar det galdt om at virke for Per. Han havde et Par Gange saa at sige ladet sig kaste ned af Folks Trapper for hans Skyld. Men den gamle Oberst indgød ham en særegen Respekt. Han kendte hans lille blussende Skikkelse fra Gaden og havde hørt om hans Opfarenhed og hensynsløse Væsen. Dyhring, hans Nevø, havde leende fortalt, at han endnu blev aldeles rasende, naar han hørte Pers Navn.